

ΕΚΔΙΔΕΙΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΣ ΑΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

"ΠΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ"
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΟΝΩΝ —

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ, Θέματα

11 Μαΐου 1903

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΙΓΙΔΑ INT RVALL

Στὸν μαῦρο μου ὡπὸν γάλκεια χαραγμ...
τὰ ἡλιτρα ποὺ μάγισθα μ' ἔχει ποτίσει ή γῆ
κ' ἐμπτικα σ' αἰώνιο πένο,
νὰ τῷρα μ' ἀνοίγουν γὰρ ξένη χαρι,
καὶ νέων ἐρώτων ὀλόδευκα ἀπλῶν πτερα,
καὶ πίστι στὸ φῶς πάλι ὄμβων.

Σὰν ὄνειρο ἀρρώστου περνοῦσε ή ζωὴ,
καὶ ράπιστα κεῖται τὸν κρύα τοῦ χρόνου ροῦ
μετροῦσα, τ' ἀδακρύτο μάτι
δεν σ' ἔννοιοθε γίρω, κρυψὴ χαραγμ...
Ἄλλοι οὐδεὶς κρυσταλλινὸν ρεῦμα στοῦ νοῦ τὴν πνη,
θυσαρεὶ στῆς καρδιᾶς τὸ παλάτι.

Καὶ τῷρα ποὺ ή Φέσις τοῦ κόσμου μιλεῖ
σε γνώριμον ἥπο κ' ὁ ἔρως τὰ δύτα φίλει,
τὰ ἄνθη, τάποδονια κ' ἐμένα
λαχτάρα μὲ δέρνει μὴ σδεσης, ὡσὲ,
ὅτι εἰσαι, ιδέα ἡ λάμψη ιμέρου χρυσῆ,
ἡ ἀστρου λευκότης παρθένα.

Μὲ δικράτο ὥντις κρασὶ μὲ κεφνᾶς
μὰ, θεια Ἀφροδίτη, στὰ οὐράνια τὸ βλέμμα πλανῆς,
Καὶ τρέχω κοντά σου νὰ φθάσω
μὴ πέσω στὴ μαύρη μου πάλι βραδεῖα...
Εγὼ ποὺ ἀπὸ φίλτρα ἀγάπης πονῶ στὴν καρδιά,
ὡς Ἀγάπη, ὡς πῶς νὰ σὲ χάσω;

(Ἐμπνευστικὸν τοῦ Λουκρητίου)
ΚΩΣΤ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ

ΕΝΑ σηλεγράφημα τοῦ «Εθν. Πρακτορεῖου»
ἀπὸ τὴν Βιέννη ἐδημοσιεύθηκε προχθὲς στὶς
Ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες, δχι μὲ μεγάλα στοιχεῖα καὶ σὲ μέρες καταφανὲς, γιὰ νὰ κινήσῃ
τὴν προσοχὴ, δπως καὶ τοῦ ἀξιοῦ, ἀλλὰ μὲ μικρὰ μικρὰ σεσιχεῖα καὶ παραρριμένο, σὰν ἔκθετο, σὲ μάχη γωνιὰ γιὰ νὰ περάσῃ κοθιοκληρῶν ἀπαρατήρητο.

Καὶ τὸ τηλεγράφημα ἔβροντοφωνοῦσε:

«— Βιέννη (8 Μαΐου) Λί έφημερίδες
κοίνουν αύστηρότατα τὸν τρόπον τῆς
διοργανώσεως τῆς Διεθνοῦς Ἐκθέσεως,
ἢ ὅποια θάνοιξη προσεχώς εἰς Ἀθήνας».

Τίποτ' ἀλλο. Καὶ δὲν ἔταν ἀνάγκη νὰ
λέγῃ τίποτ' ἀλλο, ἀφοῦ ὁ «ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ», τὸν ὅποιον κρίνουν τόσον

αύτηρῶς οἱ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης, τὰ
λέει: δχι.

ΕΜΕΙΣ ἔδω τὶ λέμε; — "Α, ἐμεῖς ἔδω χωρὶς
νὰ κρίνουμε αύστηρότατα τὸν «τρόπον τῆς
διοργανώσεως» τὸν περιφήμου αὐτοῦ μπαγια-
τοπάζαρου, τὸ δόποιον ἔστησε τὶς παράγκες του
στὸ πάρκο τοῦ Ζαππείου, δείχνουμε μιὰ ἀδια-
φορία ἐγκληματικὴ γιὰ τὰ «τεκταινόμενα» καὶ
τροχιζουμε τὴν γλῶσσά μας γιὰ νάρχισουμε
νὰ μιλᾶμε, διταν θά διατυθῇ τὸ μπαγιατοπά-
ζαρο αὐτὸ κι' διταν οἱ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης
καὶ οἱ ἐφημερίδες δλου τοῦ κόσμου θάρχισουν
νὰ κρίνουν αύστηρότατα δχι πειὰ τὸν «τρόπον
τῆς διοργανώσεως», ἀλλὰ τὴν ἐπίσημη Ἑλ-
λάδα, ἡ ὅποια μὲ τὴν κλασσικὴ ἀδιαφορία τῆς
ἀφῆσε μισή ἡ μιὰ ντουζίνα ἐπιτηδείων κυρίων
νὰ γεμίσουν τὶς ταύπες τους διὰ τῆς μεθόδου
τῆς Ἐκθέσεως, ἡ ὅποια πιθανὸν νὰ ἔχῃ κά-
ποιαν συγγένειαν καὶ μὲ τὴν μέθοδον τοῦ παπᾶ.

Ἡ ἀλήθεια είναι πῶς δυὸς τρεῖς ἐφημερίδες
εἰπαν κάτι, δὲν εἰπαν δμως καὶ ἔκεινο ποῦ ε-
πρεπε, δχι διστὶ δὲν εἶχαν τὶ νὰ ποῦν, ἀλλὰ
διστὶ ἐσκέφθησαν δτι ἀφοῦ ἔξετέθη ποῦ ἔξετέθη
μιὰ φορὰ τὸ Κράτος μὲ τὴν Ἐκθεσιν αὐτὴν ἀ-
πέναντι τῶν παγιδευθέντων ξένων ἐμπόρων καὶ
βιομηχάνων, δὲν συμφέρει τὸ ναυάγιο τῆς, γιὰ
πολλοὺς, ἡθικεὺς ίδιας, λόγους, οἱ δόποιοι, κατὰ
τὴν γνώμη μας, δὲν ἔχουν καὶ καμμιὰ βίσιμη
ὑπόστασι.

Προτιμότερο νὰ ναυαγήσῃ πρὶν γίνη, παρὰ
νὰ ναυαγήσῃ ἡ ἐμπορικὴ μας πίστις ἀλλη μιὰ
φορὰ στα μάτια τῶν ξένων, ἀφοῦ τελειώσῃ μὲ
τὸ καλὸ τὴν Ἐκθεσιν.

ΑΚΟΥΣΑΜ' ἐναν ἀπὸ τοὺς κατωτέρους ὑπαλλήλους τῆς Ἐκθέσεως νὰ ἐλεεινολογῇ τὶς
ἐφημερίδες ποὺ ἔγραψαν ἐναντίον τους, διστὶ
δὲν θὰ πάρουν λεφτὸ τώρα ποῦ ἔφτασε ἡ ἐποχὴ²
τῆς μοιρασίας.

·Ο καὶ ὑπάλληλος ἔλεγε:

— Τὸ Συμβούλιον ἀπέκλεισε τὴν
τάξη καὶ τὴν τάξη ἐφημερίδα. Οἱ ἀλλες δημο-
σιεύσουν ἀγγελίες, κι' αὐτὲς τίποτε. Καὶ οἱ ἀγ-
γελίες ἀκριτικήρωσουνται. "Αν τοὺς ἀρέσῃ,
ας ξαναγράψουν!

"Αν πληρώνουνται δμως οἱ ἐφημερίδες γιὰ
τὶς ἀγγελίες ποὺ δημοσιεύσουν—καὶ γι' αὐτὸ
δὲν ἔμπορει νὰ τὶς κατηγορήσῃ κανεὶς, ἀφοῦ
πληρώνονται καὶ ἀπὸ κάθε ἔμπορον που θέλει
νὰ ρεκλαμάρῃ τὸ μαγαζί του—δὲν πληρώνεται
καὶ η Κυβέρνησις γιὰ νάχη σφαλισμένο τὸ
στόμα τῆς.

Καὶ γι' αὐτὸ—ἀφοῦ δὲν ἔχει τὸ κουράγιο
νὰ κάψῃ τὶς μπαράγκες ποὺ ἀσχηματίζουν τὸ
Ζάππειο—ἔχει τὴν ύποχρέωσι νὰ δηλώσῃ ἐπι-
σήμως καὶ δσο εἰς καιρὸς ἀκόμη διὰ τῶν ἐν
Εύρωπῃ, Ἀμερικῇ, Κίνῃ, Κουρδιστάν καὶ ἀλ-
χαχοῦ ἀντιπροσώπων τῆς, διτι η Διεθνής εἶνε
καθολοκληρίαν ίδιωτικὴ ἐπιγείροης διὰ τὴν
δοπίαν μόνον η Διοικητική Ἀστυνομία Ἀθη-
νῶν καὶ Πειραιῶς ἐνδιαφέρεται, δχι δὲ καὶ η
Ἐλληνική Κυβέρνησις.

Αὐτὸ δεν τὸ καθῆκον τῆς Κυβέρνησεως.
"Έχει κι' ἔνα ἀλλο ἀκόμη καθῆκον, ιερώτερον,
νὰ παλλάξῃ καὶ τὴν Σεπτήν Πριγκήπισταν ἀπὸ
τὴν προστασίαν τὴν δοπίαν μὲ διεθνικώτατον
τρόπον τῆς ἀρπαζαν οἱ ἐπιτήδειοι κύριοι, γιὰ
νὰ ἔμπορον νὰ ρεκλαμάρουν στὸ Εἴσωτερικὸ
τὸ μπαγιατοπάζαρο τους ως «Διεθνή ΒΑΣΙΛΙ-
ΚΗΝ Ἐκθεσιν Ἀθηνῶν».

Ο ΝΟΥΜΑ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΝΤΕΘΝΙΚΑ ΡΑΣΑ

Είνε πάλι δ λόγος γιὰ τοὺς παπάδες μας.
Βλέπετε ἔτοι μοῦ κόλλησε αὐτὲς τὶς μέρες,
νὰ γίνω παπαδολόγιος. Πῶς ἀλλοιῶς νὰ
διερμηνεύσω ξανα πόνο ποῦ ἔχω μέσα μου,
νὰ ἔλευθερωθῇ η Πατρίδα μας ἀπὸ μερικὲς
ἀκαθαρσίες, τὴν λατρεία ποῦ ἔχω γιὰ τὴν Ἀ-
λλήθεια; Γιὰ τοὺς παπάδες μας λοιπὸν καὶ
προπίντων γιὰ τοὺς αρχιπαπάδες. Θέλω
νὰ δείξω πῶς μᾶς εἶνε βάρος καὶ δὲν ἔχυπη-
ρετοῦν τίποτα, ἀφοῦ δὲ μᾶς ἀφίνουν μῆτε
μίαν ἀγνὴ λατρεία νὰ ἔχουμε. Νὰ φωνάξω
τὸ ἀκόμη χειρότερο, πῶς μᾶς ντροπιάζουν,
πῶς λερόδουν τὸ καθηρό της Πατρίδας μας
φόρεμα μὲ τὴν διαγωγὴ τους. Νὰ πῶ πῶς
εύθυκτος καν μᾶς ὀφελοῦντες σὲ τίποτα—ἀλ-
λούμονό μας ἄν περιμένουμε ἀπὸ ψεῦτες—
ἀλλὰ καὶ μᾶς βλάφτουν.

"Οτι δὲν τοὺς χρειαζόμαστε, γιὰ νάχουμε
εύσεβεια καὶ Χριστό μέσαι μας, τὸ καταλα-

βαίνει, τούλαχιστο πρέπει νάν τὸ καταλάβη καθένας, νάν τὸ νοιώσῃ ὅλος ὁ λαός. Μᾶς εἶνε περιττοί. Νάν τὴν είχαν πούτη τὴν συναίσθησην καὶ νάνοιωθαν πῶς, γιὰ νά τοὺς ὑποφέρουμε; πρέπει νά ταξίζουν καὶ κομμάτι νά είχαν ἀπάνω τοὺς κάποια σεμνότητα, κάποια καλωσύνη, κάποια ἀξιοπρέπεια: νά ἔκρυψαν στὸν ψυχὴν τοὺς κάποια εὐγένεια καὶ νά ἡταν δυνατὸ νά καταλάβουν πῶς μποροῦν κι' αὐτοὶ, ἢν θελήσουν, κάτι νά συντελέσουν γιὰ τὴν ἀνάπλαση τοῦ λαοῦ,—ἰσως τότε δὲ θὰ πείραις νάν τοὺς ἔχουμε ἐτοι γιὰ πολυτέλεια. Τώρα διμος; Εξέρουμε δλοι ποιὸ εἶνε τὰ χάλια τους. Ὁ κάθε μπερμπάντης, ὁ κάθε τεμπέλης, ὁ κάθε βλάκας, σᾶ δὲν ἔχῃ τί δλο νά κάνῃ, πάει καὶ γίνεται παπᾶς. Κι' ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους ὅποις εἶνε πειδεῖς φύρομενος καὶ πανοργός, πειδεῖς ἀπιτήδειος περδεῖς θεραπεῖς ιατρούς, ἔκεινος καὶ ἀνεβαίνει γλυγοράτερο τὰ σκαλωπίτια τῆς ἱεραρχίας, σ' ἔκεινον ἔρχεται πειδεῖς μπόλικη ἥχαρις τοῦ Ἀγ. Πνεύματος. Τωρι μᾶς καλέφτουν οἱ παπάδες μας, μᾶς αἰτιάζουν μὲ λαγιδ λαγιδ τράπους, μᾶς δρίζουν, ἔλιστρουν, μὲ δυδ λαγια εἶνε μὲ γεγάλην ντρουπή ἀνάρευσσ μας.

Καὶ γιὰ νά μὴν τὰ λέων θεωρητικῶς μονάχα, θὰ παραβέσσω καὶ γερικὰ πειδεῖς συγκεκριμένα πράματα. Ἐὰν παρουσίατο κένα δυδ ἀπ' αὐτὰ τὰ ρασοφόρου δύτα, ἔστι παραδεῖς ιγυατος, ἀπὸ τοὺς Χάριτες. Καὶ πρῶτα ἔναν Μητροπολίτην σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς σημαντικότερες ἐπαρχίες τῶν ἵποδούλων δλά, χωρῶν. Ξέρω γιὰ τὸν πεθαίνονταν αὐτὸν, πῶς πρῶτα — πρῶτα εἶνε ἔνα μισχρό σίγγειο γεμάτο ἀπὸ ασέλγεια. Τὸ κατέχω ἀπὸ ἀξιοπίστους ἀνθρώπους, ἔπειτα καὶ δλος ὁ κόσμος ἔκει τὸ ξέρει. Καὶ δεύτερο, πῶς καταχωνίζει χρόνιατι κοινοτάτων καὶ ἀνελφοτήτων. Παραδειγματικά: στὸν πόλην δποι διδρεύει μία συντεχνία, τῶν μπακιλιῶν, εἶχε μιτζειμένη διδρεύεις χιλιαρές λίρες κι' δικοπός της ἡταν νά τὰ διατίθεται γιὰ τὰ μικροτερά. «(;) τοπός σας εἶνε λερίδα» τοὺς εἶπε ὁ Πιναγιώταπος «καὶ στοὺς λερούς σκοπούς ἐγώ ἔπιστατω κέγῳ πρέπει νά ἔχω τὰ χρήματα». Ἐπισπατοῦντος διμος καὶ χοροστατοῦντος τοῦ θεοπροΐλητου τοῦ διπορθείτην σὲ τῆς Λαζαρίνης. Καὶ πρῶτα εἶνε παντοῦ σ' ἔκεινο τὸν κινήτη τὸ ράσο, καὶ τὸ φόρεσαν δχι γιὰ νά κορσεῖενον τὸν κόσμο, ἀλλὰ, δπως τῆτεικαν, γιὰ νά χύσουν τὸ αἷμα τους στὸ βιου τῆς Λειτεριάς. Καὶ δὲν τοὺς ἔμελλε καὶ νά τὸ πετίσουν. Τὸ φόρεσαν δπως τὸ φόρεσε κι' δικοτέσσος, ὁ Ιασκάλ, καὶ δὲν ξέρω ποιὸ καὶ πόσοι δλοι ποῦ δὲν μποροῦμε νάν τοὺς ποῦμε πιπάλες.

Δὲν πρέπει νά τροιμάζουμε στὸν ξάστερη μορφὴ τῆς Ἀλάθειας. Αὐτὰ δέει ἡ Ἀλάθεια. Τί νάν τὰ κρύσουμε; «Ἐτοι μᾶς φάνεται πῶς δὲν μποροῦμε πάντι νά λέμε τὸ σκάφη σκάφη καὶ νά παίρνουμε στὸ χέρι τὸ φραγγέλιον, γιατὶ εἶνε φόβος μπάπως κάνουμε κακό στὸν ἑαυτὸ μας. Ἀλλ', εἶνε σωστὸ αὐτό; Ζάτημι εἶνε. Τὸ κακὸ ποῦ θὰ προξενηθῇ ἀπ' τὸν Ἀλάθεια, θὰ εἶνε, πιστεύω, φινομενικό κακό. Μόνο ἡ παρερμηνεία τῆς Ἀλάθειας, δηλ. πάλι ἡ ψευτιὰ μπορεῖ νά βλάψῃ. Καὶ δὲν παρερμηνεύεται δόσον πίφωρά τοὺς παπάδες, ἀν ἀναγνωρίσουμε δλοι πῶς εἶνε μεγάλοι Ταρτοῦφοι. Οσοι δὲν εἶνε ἀς βγάλουν τὸ ράσο κι' δις ταχθοῦν μαζί μας. Κι' ἀφοῦ εἶνε τέτοιοι, τί τοὺς ἔχουμε καὶ τοὺς καμπορῶνουμε; «Ἄς απαντήσῃ καθένας στὸν ἑαυτὸ του. Τὸ δικό μοῦ τὸ συμπέραισμα εἶνε πῶς πρέπει, εἶνε πειδεῖς καριόδης, νά πάρουμε στὸ χέρι τὸ φραγγέλιον καὶ νάν τοὺς στείλουμε νά πᾶν νά βροῦν ἔκει πέρα στὸν Ἀσία τὸ μεγάλο τους ἀρχηγὸ, τὸ Δελτιλίμα.

I. Γ. ΣΤΑΜΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Οι παπάδες μας. Τέτοιοι εἶνε. Καὶ μὲ τί τώρι ζητοῦν νά μᾶς ἐπιβίλλωνται; Εἶνε ἔχυπνοι αὐτοὶ καὶ βροῦκιν λόγον ὑπίρξεως. Ἀμὲ πῶς; Αὐτοὶ διέσωσαν, λέει, τὸν Ἐλληνισμὸ ποῦ θὰ πνιγότανε στοὺς αἰδῆνας τῆς σκλαβιᾶς, αὐτοὶ τὴν γλώσσαν τὸν προσγειώνονται, αὐτοὶ τὴν θοισκείαν. Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει, λέει, νά τοὺς χρωστοῦμε εὐγνωμοσύνην. Νά μιὰ μεγάλη κατεργασία καὶ μιὰ μεγάλη ψευτιά. Κανένα, κανένα καλδ, οὔτε εἶτε οὔτε βλέπει ἡ Πατρίδα μας ἀπ' τοὺς παπάδες. Ήταν ἡ βουλεία τους νά τροχίζουν τὴν γλώσσα τους μὲ τὴν γλώσσα τῶν προγόνων καὶ τὸ συμφέρον τους νά φυλάγουν τὴν θοισκείαν. Καὶ πῶς ἔσωσαν αὐτοὶ τὸν Ἐλληνισμὸ, εἶνε μέμιατα. Ας μὲ μᾶς παρουσιάζουν

ἐπάγγελμα, ἐκέρδησε ὅμως πολὺ τὸ συνάρι τῶν ιατρῶν. Καὶ αὐτὸ τὸ είδαν δλοι καὶ αὐτὸ δλοι τὸ θνωμολόγησαν.

Διότι είδαν τοὺς ιατροὺς ὅχι πλέον ἀλληλοτρωγομένους πρὸς χρήσην τῆς πελκτείας των, οὔτε μεταγειριζομένους τὴν ιεράν επιστήμην πρὸς γρηγορισμόν, οὔτε ταραλατανίζοντας διὰ τῆς φεκλάμας καὶ μυρίων ἄλλων μέσων τὰ ἐποίη καταρρίπτουν τὴν Ἐπιστήμην εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ κόσμου καὶ τὴν μεταμορφώσουν πολλάκις εἰς ἔνα ἀπὸ τὰ βαναυσότερα καὶ προστυχώτερα ἐπαγγέλματα.

Τοὺς είδαν ως ἐπιστήμονας, ἀγνοὺς καὶ ὑψηλόφρονας, ἀπηλλαγμένους μικροπρεπειῶν καὶ ἀγωνιζομένους ἀλτρούστικώτατα, γωρί: τὸ ἐλάχιστον ἔχοντος ἴδιοτελείας, τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος—τὸν κινδυνωδέστατον ἀγῶνα, δηδοῖος πληρώνεται πολλάκις μὲ τὴν ζωὴν καὶ δηδοῖος στολίζει τὴν κενκλήν τῶν ἐκλεκτῶν μαχιτῶν του μὲ τοῦ ἀγίου τὸν φιτοστέφανον.

Τὸ Συνέδριον ἔχρησιμετε ως θαυματουργὸς κολυμβήθει τοῦ Σιλωάμ. Ἀπὸ τὴν δποίαν ἡ ιερὰ Ἐπιστήμη ἔβγηκε χωρὶς ρύπους ἀγνή καὶ ἀμωμος. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο ἡθικὸν κέρδος τοῦ Συνέδριου. Καὶ μακάρι παρόμοιον κέρδος; Ζηλευτὸ νά είγε κάθε Συνέδριον.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΒΑΛΣΑΜΟΣ

ΦΤΩΧΟΛΟΥΔΟΥΔΑ

ΤΙ Μ' ΑΡΕΥΣΙ

Δὲν μοῦ ἔρεσται ή θάλασσα
“Οταν δὲν κυματίζει,
Μ' ἔρεσει μὲ τὰ κύματα,
Μ' ἔρεσει οταν ἔχριζει.

Δὲν μοῦ ἔρεσται ή, θαυμασθή
Μόνο νά καμπορώνη,
Μ' ἔρεσει μὲ τὰ νάζια της
Μ' ἔρεσει οταν πεισμώνει.

Η ΒΡΥΣΗ

Μ' ἔρωτας, ἀγκηπημένη.
Γιατὶ η κίτρινά μου σήνη
Είνε πάντοτε κλεμμένη.
Μιά βρυσοῦλα δτεν δνοήσης
Στρατάζει τὸ νερό της
“Αν δὲν πάξει νά τὴν σφαλίσης;

ΟΝΕΙΡΟ — ΑΛΗΘΕΙΑ

“Οταν στὸν δπο μου θωρᾶ
Πῶς τ' ἔχω ἀγκαλιζομένα,
Πῶς εἶνε ἀλάθεια τὸ θυρρῶ.
Κοιμᾶμει εύτυχισμένα!
Κ' οταν ἀληθινὴ τὰ κλειστά¹
Σφιγτὰ μέτ' τὴν ἀγκάλη,
Πῶς εἶνε ψέματα τὸ θυρρῶ.
Πῶς εἶνε ὄνειροπλάνη!

ΒΑΣ. ΑΘΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΙΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Τέθυσαν : Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΔΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. έτησια Δρ. 10 **K** Εἰς τὴν «Κριτικὴν»
» δξάμπνον » 6 **P** συνεργάζονται οι καλλιτέχνες
» τριημνος » 4 **I** λίτεροι λόγιοι καὶ ἐπιστήμονες, ιδικοί μας καὶ
T ξένοι.

Διὰ τὸ έξωτερικὸν

Συνδρ. έτησια Φρ. χρ. 10 **K** Διὰ πᾶσαν αἰτησίαν:
» δξάμπνον » 6 **H** Διαβάσατε τὴν «Κριτικὴν»

«Η «Κριτικὴν» εἶνε τὸ εύθηνότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν